

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 635/2012-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. decembra 2012 predbežne prerokoval návrh Mgr. Š. N., B., zastúpeného advokátom JUDr. I. N., P., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/46/12-K z 31. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Návrh Mgr. Š. N. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 25. septembra 2012 doručený návrh Mgr. Š. N., B. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. N., P., ktorým sa podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“) domáha

preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor pre nezlučiteľnosť funkcií“) č. VP/46/12-K z 31. júla 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z návrhu a priloženej dokumentácie vyplýva, že napadnutým rozhodnutím výbor pre nezlučiteľnosť funkcií podľa čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu uložil navrhovateľovi, ktorý v relevantnom období vykonával funkciu generálneho riaditeľa Slovenskej televízie, pokutu v sume 12 054 € z dôvodu porušenia povinnosti podať oznámenie po skončení výkonu verejnej funkcie v ustanovenej lehote podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Navrhovateľ vo svojom návrhu okrem iného uvádza:

«... 1. Nie je pravdou, že som ako verejný funkcionár - bývalý generálny riaditeľ Slovenskej televízie porušil povinnosť ustanovenú v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. tým, že som v lehote ustanovenej v tomto článku nepodal oznámenie do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie. Oznámenie som podal včas, dokonca aj opakovane a to napriek tomu že ako ďalej uvádzam, som toto oznámenie verejného funkcionára podať nemusel.

Verejnú funkciu som vykonával do 31. 12. 2010, oznámenie som zaslal dňa 30. 1. 2012 spolu s listom predsedovi Národnej rady Slovenskej republiky P. H. Po neoficiálnej informácii od môjho známeho poslanca kedy som sa dozvedel, že moje oznámenie do výboru NR SR nebolo doručené, som toto iniciatívne opakovane zaslal 28. marca 2012.

Oznámenie som poslal napriek tomu, že som ani nemal povinnosť toto oznámenie výboru NR SR zaslať, pretože som v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie v zmysle čl. 8 ods. 1 Ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. nerozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám.

Výbor NR SR vychádzal pri určení mojej povinnosti podať oznámenie z nejednoznačného a mylného písomného vyjadrenia generálnej riaditeľky RTVS v odpovedi

na list predsedu Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií M. B., v ktorom konštatuje že: „z ustanovenia čl. 8 ods. 1 ústavného zákona prichádza do úvahy (...) podľa názoru RTVS len odpustenie povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo individuálnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám. Žiaľ, z tohto nekompetentného a mylného stanoviska generálnej riaditeľky RTVS vychádzal výbor NR SR ako smerodajného pri určení či som mal alebo nemal povinnosť funkcionára výboru zaslať.

Údaje, ktoré v liste uvádza generálna riaditeľka RTVS však nemožno považovať za „odpustenie povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo individuálnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám“ pretože sa jednalo o odpis pohľadávky t. j. trvalé upustenie od jej vymáhania v súlade a podľa postupov účtovania pre verejnú správu. Podľa nich trvalo upustiť od vymáhania pohľadávky možno:

- ak dlžník zomrel a pohľadávka nemohla byť uspokojená ani vymáhaním od dedičov dlžníka,

- na základe oznámenia príslušného orgánu o vydaní rozhodnutia o neuznaní pohľadávky, ako aj oznámení, že pobyt dlžníka je neznámy,

- ak zo všetkých okolností je zrejmé, že by náklady na vymáhanie pohľadávky presiahli výťažok z nej

- ak spoločnosť bola vymazaná z obchodného registra a nemá žiadny majetok

- oznámenie správcu konkurznej podstaty, že dlžník nemá majetok na uspokojenie našej pohľadávky Zákon 7/2005 Z. z. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov

- rozhodnutím súdu

O týchto možnostiach odpisu pohľadávky sa pojednáva i v Postupoch účtovania upravených Opatrením ministerstva financií SR z 9. decembra 2009 č. MF/24240/2009-31, ktorým sa dopĺňa opatrenie č. MF/16786/2007-31 z 8. 08. 2007, ustanovujúce podrobnosti o postupoch účtovania a rámcovej účtovnej osnove pre verejnú správu.

Nikde v týchto predpisoch nie je konštatovanie, ani v Zákone o účtovníctve č. 431/2002 Z. z., že by odpis pohľadávky trvalým upustením od vymáhania bol úľavou, resp. štátnou pomocou, prípadne poskytnutím inej podpory, výhody alebo odpustením povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo individuálnych aktov fyzickým alebo právnickým osobám.

Na základe vyššie uvedených argumentov je zrejmé, že spoločnosť ktorá vykoná odpis pohľadávky nemá komu poskytnúť úľavu, pretože už nie je komu ani čomu. Podľa nášho názoru úľava by znamenala keby generálny riaditeľ STV napr. znížil cenu prenájmu za meter štvorcový niekomu alebo by zapožičal strižnú za nižšiu cenu ako je stanovená v cenníku atď'...“ „STV v prípadoch vymenovaných v liste generálnej riaditeľky RTVS predsedovi výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií nezostávalo nič iné, len všetky nevyhnutné pohľadávky - v súlade schovanou platnou legislatívou o účtovníctve, postupujúc podľa Zákona o STV i v súlade s vnútornými predpismi organizácie - odpísať, aby neskresľovali hospodársky výsledok verejnoprávneho média (organizácie).“

Ďalším dôkazom nepresnosti a nekompetentnosti v stanovisku generálnej riaditeľky RTVS v liste predsedovi výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií je konštatovanie v bode č. 4 kde konštatuje, že „do úvahy prichádza podľa názoru RTVS len odpustenie povinností... atd. ktoré spočíva v : 4. odpísaní dlhu v sume vyššej ako 10 000,- EUR.

Táto suma však nebola odpísaná ako štátna pomoc, podpora, výhoda či odpustenie povinnosti, ale bola odpísaná na základe právoplatného rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Cob 7/07-156 zo dňa 24. 4. 2007 (v prílohe) ktorý zmenil rozsudok Okresného súdu v Bratislave II. č. k. 23 Cb 65/01-125 zo dňa 14. 11. 2006 (v prílohe) vo veci navrhovateľa Slovenská televízia Bratislava proti odporcovi T. s. r. o. B. o zaplatenie 123 000,- Sk s prísl. Táto pohľadávka bola vedená v STV na základe predošlého rozsudku okresného súdu vo výške 10 615,42 EUR avšak po zmene rozsudku zo strany Krajského súdu musela byť zákonite odpísaná. V rozpore s tým však generálna riaditeľka RTVS uviedla v liste predsedovi výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií že sa jedná o „odpustenie povinností“... Týmto nepresným konštatovaním uviedla výbor NR SR do omylu a domnienky že som mal povinnosť oznámenie funkcionára podať pretože som poskytol „odpustenie povinností“ čo však nebolo pravdou.

V prílohe predkladám prvostupňový rozsudok a rozsudok odvolacieho súdu. Predmetom konania bola pohľadávka STV voči spoločnosti T., s. r. o. vo výške 123.000,- Sk s 20 % úrokom z omeškania od roku 1999. Vec bola právoplatne skončená zamietnutím žaloby STV v roku 2007. Spolu s úrokom, ktorý STV účtovala do roku 2007 bola v účtovníctve STV účtovaná istina 123.000,- Sk s úrokom vo výške 20 % x 8 rokov teda cca

160 % z istiny, t. j. cca 200.000,- Sk, teda spolu s istinou cca 323.000,- Sk čo zodpovedá čiastke cca 10.615,42 €.

STV nezostávalo nič iné len pohľadávku v účtovníctve stornovať s ohľadom na rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako odvolacieho súdu, ktorým bola žaloba STV zamietnutá.

2. Výbor Národnej rady Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí č. VP/46/12-K, zo dňa 31. 7. 2012 pri stanovení pokuty podľa čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane záujmu pri výkone verejných funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. vychádzal z nesprávnej informácie pri stanovení pokuty za (údajné) nesplnenie uvedenej povinnosti, keď v odôvodnení rozhodnutia o uložení pokuty vo výške 12 054,- EUR zodpovedajúcej trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára tvrdí, že môj mesačný plat v roku 2012 bol 4 018,- Eur. V skutočnosti som bol od 12. 1. 2011 do 29. júna 2012 ako nezamestnaný evidovaný na Úrade práce a nemal som teda žiaden príjem.

Pretože som bol v dôsledku novely zákona o RTVS zbavený od 1. januára 2011 funkcie generálneho riaditeľa STV a následne preukázateľne som bol od 12. januára 2011 do 29. júna 2012 evidovaný na Úrade práce (viď potvrdenie z evidencie ÚP), nemal som za celý rok 2011 žiaden príjem, nemohol som ani ako „bývalý verejný funkcionár“ v zmysle čl. 3 písm. 2), 3), 4) Ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. spôsobiť rozpor záujmov, nenadobudol som žiaden osobný prospech, neuprednostnil som ani žiaden osobný záujem pred verejným záujmom...»

Na základe argumentácie uvedenej v návrhu sa navrhovateľ domáha, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie podľa § 73b ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zrušil.

V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania návrhu si ústavný súd vyžiadal vyjadrenie predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií. Predseda výboru pre nezlučiteľnosť

funkcií sa k návrhu vyjadril v prípise č. VP/46/12-K z 12. decembra 2012, v ktorom okrem iného uviedol:

«... Navrhovateľ vo svojom návrhu na preskúmanie napadnutého rozhodnutia uvádza, že:

1. Nie je pravdou, že ako verejný funkcionár - bývalý riaditeľ Slovenskej televízie porušil povinnosť ustanovenú v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona tým, že v ustanovenej lehote nepodal oznámenie do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie (ďalej „oznámenie“).

Verejnú funkciu vykonával do 31. 12. 2010, oznámenie zaslal 30. 1. 2012 spolu s listom predsedovi Národnej rady Slovenskej republiky P. H. Neskôr sa neoficiálne dozvedel, že oznámenie výboru nebolo doručené, tak ho opakovane zaslal 28. 3. 2012.

2. Povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona mu nevznikla, pretože nespĺňa kritériá verejného funkcionára podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona. Výbor podľa jeho názoru vychádzal pri určení jeho povinnosti podať predmetné oznámenie z nejednoznačného písomného vyjadrenia bývalej generálnej riaditeľky Rozhlasu a televízie Slovenska...

Poukazuje na nekompetentnosť a nepresnosť stanoviska bývalej generálnej riaditeľky RTVS, ktoré bolo zaslané predsedovi výboru.

2. Výbor pri svojom rozhodnutí o povinnosti podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona vychádzal z podkladov, ktoré mu boli zaslané na žiadosť výboru zo dňa 9. 4. 2012 bývalou generálnou riaditeľkou RTVS listom zo dňa 4. 5. 2012.

Čo sa týka tvrdenia, že oznámenie poslal aj napriek tomu, že nemal povinnosť takéto oznámenie podávať uvádzame, že výbor vychádzal z rozhodovacej praxe ústavného súdu (II. ÚS 100/07-59 a II. ÚS 205/2012-20).

Výbor považoval navrhovateľa za osobu, ktorá bola povinná podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, v ktorom by buď deklarovala absenciu podmienky uvedenej v čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona, alebo by podľa čl. 8 ods. 5 písm. a) až d) ústavného zákona deklarovala úroveň dodržiavania zákazov uložených čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) spolu s prípadnou žiadosťou o udelenie výnimky z týchto zákazov vzhľadom na neprimeranosť zákazu.

Výbor pri posudzovaní predmetných nálezov ústavného súdu v kontexte s rozhodovaním v tejto veci vychádzal predovšetkým z dvoch skutočností:

a) účelom povinnosti uloženej v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona je umožniť výboru výkon kontroly (nad dodržiavaním zákazov) vo vzťahu k takto vymedzeným verejným funkcionárom s ohľadom na uplatnenie nevyvrátiteľnej domnienky o znalosti vyhláseného ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (uverejnený 18. júna 2004 a účinný od 1. októbra 2004) zo strany verejných funkcionárov, ktorých sa tento ústavný zákon týka (teda aj vo vzťahu k navrhovateľovi; v zmysle § 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov),

b) verejný funkcionár je povinný podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 v každom prípade. Pokiaľ by nespĺňal podmienky podľa čl. 8 ods. 5, má verejný funkcionár povinnosť podať takéto oznámenie s prípadným uvedením týchto negatívnych skutočností o nevykonávaní zakázaných činností.

V danom prípade však výbor nemal pochybnosti o tom, že navrhovateľ má povinnosť podať také oznámenie, vychádzajúc z listu bývalej generálnej riaditeľky RTVS zo dňa 4. mája 2012. Výbor nemal ani dôvod skúmať predmetné vyjadrenie bývalej generálnej riaditeľky RTVS, keďže ide o hodnoverný listinný dôkaz v konaní.

3. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia výboru sa skutočne uvádza, že mesačný plat bývalého generálneho riaditeľa Mgr. Š. N. v roku 2012 bol 4 018 EUR.

Pri určovaní výšky pokuty výbor vychádzal z listu generálneho riaditeľa RTVS z 8. 8. 2012, ktorý uviedol, že mesačný plat navrhovateľa v roku 2010 bol vo výške 4 018 EUR...

V danom prípade pri vyhotovovaní predmetného rozhodnutia v časti odôvodnenie došlo k zrejmej nesprávosti v uvedení kalendárneho roka. kde namiesto „mesačný plat bývalého generálneho riaditeľa Mgr. Š. N. v roku 2012“ malo byť správne uvedené „mesačný plat bývalého generálneho riaditeľa Mgr. Š. N. v roku 2010“.

Uvedená chyba v písaní nemá žiadny vplyv na skutočnosť, že v konaní sa preukázalo, že navrhovateľ porušil ústavný zákon, a že výbor rozhodol vecne správne.

3. Výbor pri stanovení pokuty vychádzal z nesprávnej informácie, keď v odôvodnení rozhodnutia o uložení výšky pokuty tvrdí, že jeho mesačný plat v roku 2012 bol 4 018 EUR. V skutočnosti bol od 12. 1. 2011 do 29. 6. 2012 evidovaný na úrade práce ako

nezamestnaný, a nemal žiaden príjem. Pretože bol v dôsledku novely zákona o RTVS zbavený od 1. 1. 2011 funkcie generálneho riaditeľa Slovenskej televízie a následne preukázateľne bol od 12. 1. 2011 do 29. 6. 2012 evidovaný na úrade práce, nemal za rok 2011 žiaden príjem a nemohol ani ako bývalý verejný funkcionár porušiť ustanovenie čl. 3 ods. 1, 2 a 3 ústavného zákona.

Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky... po preskúmaní rozhodnutia a nesprávnych podkladov rozhodnutie výboru v súlade s § 73 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov zrušil...

S uvedeným názorom ako účastník konania nesúhlasíme a tvrdíme, že výbor v predmetnej veci rozhodol na základe úplne zisteného skutkového stavu a vecne správne, a to z týchto dôvodov:

1. Výbor nemal pochybnosti o tom, že menovaný nepodal predmetné oznámenie, a že využil fakt, že v čase, ktorý vo svojom vyjadrení uvádza, zaslal list iný predsedovi Národnej rady Slovenskej republiky..., ktorý nemal charakter podania podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.

Výbor si vyžiadal kópiu listu zo dňa 30. 1. 2012 a zistil, že išlo o list zo dňa 30. 1. 2012 označený ako „Sťažnosť na tvrdosť zákona, diskrimináciu a poškodenia práv“...

Výbor pri posúdení tejto námietky navrhovateľa vychádzal i z rozhodovacej praxe ústavného súdu (I. ÚS 174/09-19). V predmetnom konaní sa verejný funkcionár P. Č. odvolával na skutočnosť, že oznámenie do 31. marca kalendárneho roka (oznámenie typu B) podal v jednej obálke s oznámením po uplynutí jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie (oznámenie typu C). Ústavný súd v rozhodovaní predmetnej uviedol, že „je vecou verejného funkcionára dostatočne preukázať, že podal predmetné oznámenie v zákonnej lehote“. Z tohto dôvodu považoval takúto obranu za účelovú a právne nerelevantnú. a pri svojom rozhodovaní na ňu neprihliadol.

Pri posudzovaní námietok navrhovateľa sme z označenia obálky, ktorou údajne bolo zaslané predmetné oznámenie zistili, že nemá žiadne osobitné označenie, z ktorého by bolo zrejmé, aké listiny táto zásielka obsahovala.

S poukazom na rozhodovaciu prax ústavného súdu uvedenú vyššie máme za to, že navrhovateľ sa dostal rovnako do dôkaznej núdze, keďže doteraz okrem tvrdenia, že

oznámenie zaslal 30. 1. 2012 spolu s listom adresovaným predsedovi národnej rady nepredložil žiadne iné dôkazy.

Z tohto dôvodu si dovoľíme tvrdiť, že ide o účelovú obranu v rámci ktorej navrhovateľ nevie preukázať, že oznámenie zaslal a preto vytvára fikciu, že v tomto liste bolo aj predmetné oznámenie.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/46/12-K z 31. júla 2012 s poukazom na § 73b zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov potvrdil a nepriznal navrhovateľovi prípadnú náhradu trov konania.»

K vyjadreniu predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií právny zástupca navrhovateľa v určenej lehote zaujal stanovisko v podaní doručenom ústavnému súdu 13. decembra 2012, v ktorom okrem iného uviedol:

„... oboznámil som sa s vyjadrením výboru Národnej rady SR k nášmu návrhu... Aj po jeho preštudovaní naďalej zotrvávame na našom stanovisku a vo veci navrhujeme vykonať znalecký posudok – audit zo strany znalca predmetného odboru, ktorý preskúma, či Mgr. Š. N. v skúmanom období rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci...

Toto stanovisko bude rozhodujúce v posúdení, či mal môj mandant povinnosť zaslať predmetné oznámenie výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií alebo nie. Stanovisko vtedajšej riaditeľky RTVS považujeme za nejednoznačné a mylné, ktoré však môže spôsobiť veľmi závažnú ujmu môjmu mandantovi ak by sa vychádzalo pri rozhodovaní z jej nejednoznačného a nekompetentného stanoviska...“

II.

Skutkový stav

Z návrhu, dokumentácie predloženej navrhovateľom, z vyjadrenia predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, ako aj z ním predloženej spisovej dokumentácie v predmetnej veci ústavný súd zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ vykonával v priebehu celého roka 2010 funkciu generálneho riaditeľa Slovenskej televízie, pričom jeho funkcia zanikla k 1. januáru 2011 v zmysle § 23 ods. 8 zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého „... funkcia generálneho riaditeľa Slovenskej televízie zaniká k 1. januáru 2011“.

Výbor pre nezlučiteľnosť funkcií po zistení, že navrhovateľ nepodal v ustanovenej lehote písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, uznesením č. 53 z 26. júna 2012 začal proti navrhovateľovi konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Predseda výboru pre nezlučiteľnosť funkcií v liste z 26. júna 2012 predložil navrhovateľovi označené uznesenie a zároveň ho vyzval, aby sa podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu k nemu vyjadril v lehote 15 dní od jeho doručenia (označené uznesenie si navrhovateľ prevzal 4. júla 2012).

Navrhovateľ na výzvu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií reagoval svojím vyjadrením z 8. júla 2012, v ktorom okrem iného uviedol:

„... Pôvodne som oznámenie za rok 2011 poslal dňa 30. januára 2012 s listom predsedovi Národnej rady SR P. H. Telefonicky som však v marci zistil, že moje oznámenie s prílohami sa do výboru nedostali. Obe tlačivá som si teda otvoril v počítači ešte raz, aktualizoval v nich len dátum a poslal som ich podpísané opätovne do NR SR.

Považujem preto svoju povinnosť – v súlade s duchom, poslaním aj cieľom ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. za splnenú. Ostatné, v súlade s uvedeným zákonom, som si svoju povinnosť splnil vždy aj v predchádzajúcich rokoch: 2007, 2008, 2009, 2010 i v roku 2011.

Predpokladám, že list, ktorý som dostal od Vás poštou o začatí konania – obdobne ako isto aj konanie všetkých ostatných členov Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií – predovšetkým vecnú a faktickú stránku možného konfliktu záujmu, resp. kontrolu nad konfliktným konaním verejných funkcionárov. Chcem veriť, že dospejete k záveru absencie akéhokoľvek konfliktu v mojom prípade...“

Navrhovateľ k svojmu vyjadreniu priložil fotokópiu podacieho lístka, z ktorého vyplýva, že podľa odtlačku pošty zaslal 30. januára 2012 list vtedajšiemu predsedovi Národnej rady Slovenskej republiky P. H. (ďalej len „predseda národnej rady“).

Súčasťou spisovej dokumentácie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií je aj list navrhovateľa z 30. januára 2012 adresovaný predsedovi národnej rady označený ako „*Vec: sťažnosť na tvrdosť zákona, diskriminácia a poškodenie práv*“ (v liste sa neodkazuje na žiadne prílohy, príp. iné písomnosti, pozn.), ako aj odpoveď riaditeľky kancelárie predsedu národnej rady na tento list z 29. februára 2012, v ktorom nie je žiadna zmienka o tom, že s týmto listom boli národnej rade doručené aj iné písomnosti.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa v súvislosti s obranou navrhovateľa, že súčasťou zásielky adresovanej predsedovi národnej rady bolo aj „*oznámenie za rok 2011*“, uvádza:

«Výbor sa pri posudzovaní zaoberal i týmto vyjadrením a preveril si uvedené skutočnosti za účelom jeho presného zistenia skutkového stavu. V tejto súvislosti si výbor vyžiadal kópiu korešpondencie zaslanú predsedovi Národnej rady Slovenskej republiky a zistil, že jej obsahom neboli oznámenia ako uvádzal verejný funkcionár, ale „sťažnosť na tvrdosť zákona, diskrimináciu a porušenie práv“. Z tohto dôvodu výbor vyhodnotil tvrdenie verejného funkcionára ako účelovú obranu v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za nesplnenie povinnosti určenej ústavným zákonom a preto k nemu nemohol prihliadnuť.»

Dňa 31. júla 2012 na svojej 4. schôdzi výbor pre nezlučiteľnosť funkcií prijal napadnuté rozhodnutie, v ktorého bode „A“ sa konštatuje, že navrhovateľ nepodal oznámenie podľa čl. 8 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v lehote ustanovenej týmto ústavným zákonom, čím „*porušil povinnosť ustanovenú v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona...*“, a preto uložil „*verejnému funkcionárovi Š. N... v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona... pokutu v sume zodpovedajúcej trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára*“ (bod „B“ napadnutého rozhodnutia). Výbor pre nezlučiteľnosť funkcií zároveň poveril svojho predsedu „*prípravou, vyhotovením a doručením písomného rozhodnutia...*“.

Listom z 1. augusta 2012 predseda výboru pre nezlučiteľnosť funkcií adresovaným Rozhlasu a televízii Slovensko (ďalej len „RTVS“) požiadal o oznámenie mesačného platu, ktorý poberal navrhovateľ za výkon verejnej funkcie v roku 2010. Generálny riaditeľ RTVS reagoval listom z 8. augusta 2012, v ktorom oznámil, že *„mesačný plat bývalého generálneho riaditeľa STV Mgr. Š. N. v roku 2010 bol 4 018,- €“*. Na tomto základe sa v písomnom vyhodnotení výrokovej časti napadnutého rozhodnutia pokuta uložená navrhovateľovi konkretizovala sumou 12 054 €. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa v tejto súvislosti uvádza: *„Listom V. M., generálneho riaditeľa Rozhlasu a televízie Slovenska č. 26882/2012 zo dňa 8. augusta 2012, bolo Výboru... oznámené, že mesačný plat bývalého generálneho riaditeľa Mgr. Š. N. v roku 2012 bol 4 018 €. Z tohto dôvodu bola výška pokuty uvedená vo výrokovej časti rozhodnutia určená v uvedenej sume.“*

Napadnuté rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené 23. augusta 2012.

III.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2 ústavného zákona.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie

o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa uznesenia sp. zn. PLz. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona o ústavnom súde o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu na konanie vo veciach podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Navrhovateľ sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, pričom vo svojom návrhu formuluje proti nemu tieto námietky:

1. Oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu podal včas, keďže ho zaslal 30. januára 2012 spolu s listom predsedovi národnej rady (ďalej len „prvá námietka“);

2. V období dvoch rokov pred skončením verejnej funkcie nerozhodoval o veciach uvedených v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, a preto nemal povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 tohto ústavného zákona (ďalej len „druhá námietka“);

3. Výbor v napadnutom rozhodnutí nesprávne určil pokutu podľa čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, keďže vychádzal z nesprávnej informácie, podľa ktorej mal mať v roku 2012 mesačný plat verejného funkcionára vo výške 4 018 €, hoci v skutočnosti bol nezamestnaný a nemal žiadny príjem (ďalej len „tretia námietka“).

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní návrhu zamerlal na preskúmanie, či možno námietky navrhovateľa považovať za opodstatnené.

III.1 K prvej námietke navrhovateľa

Námietku navrhovateľa, podľa ktorej podal oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu včas, keďže ho zaslal spolu s listom z 30. januára 2012 predsedovi národnej rady, považuje výbor pre nezlučiteľnosť funkcií v zmysle vyjadrenia svojho predsedu za účelovú (takto je vyhodnotená aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia – pozri časť II tohto uznesenia, pozn.) poukazujúc

a) na zistenie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, podľa ktorého zásielka navrhovateľa z 30. januára 2012 adresovaná predsedovi národnej rady obsahovala len list označený ako „*Vec: Sťažnosť na tvrdosť zákona, diskrimináciu a porušenia práv*“ a neobsahovala predmetné oznámenie,

b) na doterajšiu rozhodovaciu prax ústavného súdu (I. ÚS 174/09).

Ústavný súd vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 174/09 na základe porovnateľného skutkového stavu (v tejto veci mal navrhovateľ povinnosť podať oznámenie nielen podľa čl. 8 ods. 5, ale aj oznámenie podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, pričom tvrdil, že chýbajúce oznámenie podľa čl. 8 ods. 1 tohto ústavného zákona zaslal v jednej obálke spolu s oznámením podľa čl. 8 ods. 5 tohto ústavného zákona, pozn.) formuloval právny záver, podľa ktorého „V uvedenom konaní to bol práve navrhovateľ, ktorý bol zaťažený dôkazným bremenom preukázania podania oznámenia výboru“, pričom „záver výboru týkajúci sa nesplnenia povinnosti podať oznámenie navrhovateľom vychádzajúci z toho, že navrhovateľom predložené dôkazy nemôžu spochybniť tvrdenie

výboru o nedoručení uvedeného oznámenia navrhovateľom, ktoré je podložené evidenciou sekretariátu výboru (podľa tejto evidencie bolo uvedenou poštovou zásielkou výboru doručené len oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona) a aj programom 16. schôdze výboru z 3. apríla 2008, do takej miery, aby založilo odôvodnenú pochybnosť týkajúcu sa porušenia povinnosti navrhovateľa doručiť oznámenie výboru. Vzhľadom na uvedené záver výboru o nedoručení oznámenia navrhovateľom, z ktorého v napadnutom rozhodnutí vychádzal, podľa ústavného súdu nemožno označiť za svojvoľný alebo arbitrárny.“.

Právny záver vyslovený ústavným súdom vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 174/09 (na ňom je založená obrana výboru aj v tejto veci, pozn.) založený na tom, že dôkazné bremeno na preukázaní skutočnosti, že oznámenie podľa príslušných ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu podal riadne a včas, spočíva na dotknutom verejnom funkcionárovi, je aplikovateľný aj na vec navrhovateľa.

Za týchto okolností záver výboru vyjadrený v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého výbor vzhľadom na zistenie, že zásielka navrhovateľa z 30. januára 2012 adresovaná predsedovi národnej rady neobsahovala oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, „*vyhodnotil tvrdenie verejného funkcionára ako účelovú obranu...*“, ústavný súd ani v posudzovanom prípade nepovažuje za svojvoľný, príp. zjavne neodôvodnený. Ústavný súd preto považuje prvú námietku navrhovateľa za zjavne neopodstatnenú.

III.2 K druhej námietke navrhovateľa

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. u) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa tento ústavný zákon vzťahuje na funkcie štatutárneho orgánu alebo členov štatutárneho orgánu verejnoprávnej televízie a verejnoprávneho rozhlasu.

Podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona verejnému funkcionárovi podľa čl. 2 ods. 1 písm. a), c), d), f), h), j) až m), o), q), t) až zk), ktorý v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí štátnej pomoci alebo o poskytnutí alebo

povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám alebo právnickým osobám, sa počas jedného roka od skončenia výkonu verejnej funkcie zakazuje

a) byť zamestnaný v pracovnom pomere alebo obdobnom pracovnoprávnom vzťahu u tých osôb, ak je jeho mesačná odmena v tomto zamestnaní vyššia ako 10-násobok minimálnej mzdy,

b) byť členom riadiaceho, kontrolného alebo dozorného orgánu tých osôb,

c) byť spoločníkom, členom alebo akcionárom tých osôb,

d) mať uzatvorenú zmluvu o prokúre, mandátnu zmluvu, komisionársku zmluvu, zmluvu o sprostredkovaní, zmluvu o obchodnom zastúpení, zmluvu o tichom spoločenstve alebo darovaciu zmluvu s týmito osobami,

e) mať uzatvorenú zmluvu, ktorej obsahom je oprávnenie konať v mene tých osôb.

Podľa čl. 8 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu zákaz podľa odseku 1 sa vzťahuje aj na verejného funkcionára, ktorého rozhodnutie alebo súhlas bol nevyhnutnou podmienkou na vydanie rozhodnutia podľa odseku 1. Ak bolo rozhodnutie alebo súhlas vydaný kolektívnym orgánom, vzťahuje sa zákaz na každého verejného funkcionára, ktorý bol členom tohto kolektívneho orgánu a ktorý hlasoval za toto rozhodnutie alebo súhlas.

Podľa čl. 8 ods. 3 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu zákaz podľa odseku 1 sa vzťahuje aj na verejného funkcionára, ktorý

a) v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie uzatvoril v mene obstarávateľa zmluvu s uchádzačom vo verejnom obstarávaní vykonanom nadlimitnou metódou alebo podlimitnou metódou alebo

b) v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie vykonával zriaďovateľskú pôsobnosť voči právnickým osobám.

Podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona verejný funkcionár podľa odseku 1 je povinný do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie podať

určenému výboru písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie skutočnosti vymenované v písm. a) až d).

V rámci svojej druhej námietky navrhovateľ tvrdí, že nemal povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, keďže v relevantnom čase (počas výkonu verejnej funkcie) nerozhodoval o veciach uvedených v čl. 8 ods. 1 tohto ústavného zákona. Predseda výboru pre nezlučiteľnosť funkcií vo svojom vyjadrení k tejto námietke poukázal na skutočnosť, že výbor vo vzťahu k interpretácii povinnosti podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vychádzal z doterajšej rozhodovacej praxe ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. II. ÚS 100/07 a sp. zn. II. ÚS 205/2012.

Ústavný súd vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 100/07 okrem iného uviedol: «... verejný funkcionár podľa osobitného ustanovenia čl. 8 ods. 1 ústavného zákona je vymedzený nielen funkciou, ale aj ďalšou skutočnosťou, a síce tou (o čom svedčí aj veta začínajúca vzťažným zámenom „ktorý“), že v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám, t. j. aj podielom na taxatívne uvedenej rozhodovacej činnosti. So zreteľom na túto skutočnosť sú koncipované aj zákazy formulované v čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) ústavného zákona.

Účelom povinnosti uloženej v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona je umožniť výboru výkon kontroly (nad dodržiavaním zákazov) vo vzťahu k takto vymedzeným verejným funkcionárom s ohľadom na uplatnenie nevyvrátiteľnej domnienky o znalosti vyhláseného ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (uverejnený 18. júna 2004 a účinný od 1. októbra 2004) zo strany verejných funkcionárov, ktorých sa tento ústavný zákon týka (teda aj vo vzťahu k navrhovateľovi; v zmysle § 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov).

Výbor vydal uznesenie podľa označeného ústavného zákona a jeho príslušných ustanovení voči osobe, ktorú je potrebné považovať za verejného funkcionára na účely čl. 8

ústavného zákona, a teda za osobu, ktorá bola povinná podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, v ktorom by buď deklarovala absenciu podmienky uvedenej v čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona (t. j. že v období dvoch rokov nerozhodovala o skutočnostiach taxatívne vymedzených v tomto odseku), alebo by podľa čl. 8 ods. 5 písm. a) až d) deklarovala úroveň dodržiavania zákazov uložených čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) spolu s prípadnou žiadosťou o udelenie výnimky z týchto zákazov vzhľadom na neprimeranosť zákazu so zreteľom na povahu konania podľa čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona» (obdobne II. ÚS 205/2012).

Ústavný súd nemá dôvod ani vo veci navrhovateľa postupovať inak, ako vo svojej doterajšej judikatúre. V posudzovanom prípade mal navrhovateľ nepochybné povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, keďže v predchádzajúcom období vykonával verejnú funkciu podľa čl. 2 ods. 1 písm. u) tohto ústavného zákona (funkciu generálneho riaditeľa Slovenskej televízie, pozn.) a jeho povinnosťou bolo v oznámení deklarovať skutočnosti vyplývajúce z dikcie čl. 8 ods. 1 až 3 tohto ústavného zákona. Z uvedeného dôvodu v prípade, ak výbor pre nezlučiteľnosť funkcií vo veci navrhovateľa vychádzal pri interpretácii jeho povinnosti podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu z doterajšej judikatúry ústavného súdu, nemožno považovať ani druhú námietku navrhovateľa za opodstatnenú.

III.3 K tretej námietke navrhovateľa

Tretia námietka navrhovateľa je založená na tvrdení, že výbor pre nezlučiteľnosť funkcií v napadnutom rozhodnutí nesprávne určil výšku pokuty. Vychádzajúc zo svojich zistení ústavný súd konštatoval, že výbor pre nezlučiteľnosť funkcií určil výšku pokuty podľa čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, podľa ktorého sa pokuta ukladá v sume zodpovedajúcej trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára, ak verejný funkcionár poruší povinnosti podľa čl. 8.

V danom prípade je nepochybné, že navrhovateľ porušil povinnosť vyplývajúcu mu z čl. 8 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu (konkrétne čl. 8 ods. 5), pričom jeho mesačný plat verejného funkcionára (generálneho riaditeľa Slovenskej televízie) v roku 2010 (teda v roku, keď ešte vykonával túto verejnú funkciu, a v roku, vo vzťahu ku ktorému mal podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 tohto ústavného zákona, pozn.) predstavoval podľa oznámenia generálneho riaditeľa RTVS sumu 4 018 €. Za týchto okolností výbor pre nezlučiteľnosť funkcií postupoval podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom, keď určil výšku pokuty v napadnutom rozhodnutí ako trojnásobok sumy 4 018 €, t. j. v sume 12 054 €, a túto sumu premietol do výrokovej časti napadnutého rozhodnutia.

Námietka navrhovateľa je v danom prípade opodstatnená len v tej časti, v ktorej tvrdí, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa nesprávne uvádza, že v roku 2012 poberal mesačný plat 4 018 €. Vychádzajúc zo svojich zistení (pozri časť II tohto uznesenia) ústavný súd konštatuje, že v texte odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je text *„mesačný plat bývalého generálneho riaditeľa Mgr. Š. N. v roku 2012 bol 4 018 €“* skutočne nesprávny, keďže namiesto číslovky „2012“, tam mala byť číslovka „2010“, ale túto nesprávnosť možno v okolnostiach posudzovanej veci posudzovať len ako zjavnú pisársku chybu, ktorá nezakladá pochybenie takej intenzity, na základe ktorého by bolo možné vyhovieť návrhu navrhovateľa a zrušiť napadnuté rozhodnutie. Po zrušení napadnutého rozhodnutia by totiž výbor pre nezlučiteľnosť funkcií nemohol postupovať inak, ako opraviť túto zjavnú pisársku chybu a rozhodnúť opätovne tak, ako už rozhodol.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že námietky navrhovateľa smerujúce proti napadnutému rozhodnutiu výboru sú zjavne neopodstatnené, a preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2012